

СЬОГОДНІ — ДЕНЬ АВІАЦІЇ СЛАВА МУЖНІМ РАДЯНСЬКИМ СОКОЛАМ!

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання V
№ 81 (432)

Неділя, 9 липня 1961 р.

Ціна 2 коп.

Є МІЛЬЙОННА! СІВАЛКА.

НА головному корпусі заводу спалахнув воєнний напіс: «Є 1000000 сівалок!». Усі післявоєнні роки колектив нашого заводу боровся за те, щоб ці слова стали дійсністю, щоб засвітили цю святкову ілюмінацію.

Великий трудовий шлях пройшов завод до цієї ювілейної дати. Повернувшись з полів битв Великої Вітчизняної війни, кіровоградці застали руїни на місці свого заводу. Фашисти вивезли обладнання. В короткий строк зусиллями робітників заводу, будівельників, трудящих міста підведено з руїн велетенський завод.

Країна не могла довго чекати — на колгоспні лани повинні були негайно вийти

машини. І хоч на території заводу ще велись відбудовчі роботи, він уже приступив до випуску продукції. У важкі 1944—45 роки господарства зруйнованих війною районів одержали понад 1500 сівалок. Великий вклад внесли червонозорівці у комплексну механізацію сільського господарства й оснащення його новітньою технікою. За останні 10 років тут створено і введено в експлуатацію високопродуктивні машини 63 марок.

Визначним переломом в історії заводу став випуск навісних сівалок. Вперше в країні наше підприємство випустило у 1953 році цю досконалу, високопродуктивну машину. Застосуван-

ня сівалки «СКГН-6» для квадратної гніздової сівки кукурудзи підвищило продуктивність праці в 34 рази, а навісної буржосійної сівалки «СКГС-6» — у 96 раз.

Разом з усім колективом великим творчим життям живуть заводські комсомольці. Наше нинішнє свято творили і невтомні руки молодих робітників, винахідливий розум молодих конструкторів, раціоналізаторів. Багато вміня і кмітливості вносять у створення нових машин молоді конструктори Сергій Шмат, Євген Шевчук, Євген Косов. Ряд оригінальних штамів і пристосувань, спрямованих на збільшення продуктивності праці, розробили молоді конструктори Анатолій Оран, Анатолій Луньов, Володимир Мельников, Лариса Пухтіна.

Мільйонна сівалка зійшла з конвейера достроково. І це тому, що колектив заводу завжди високо тримав прапор соціалістичного змагання. Вже 19 червня, на 20 днів раніше строку, молоді ливарного цеху сірого чавуну рапортувала, що комплекс деталей на мільйонну сівалку видано. А 22 червня про це заявили комсомольці цеху ковкого чавуну.

Молодіжні бригади, які з гордістю носять звання комуністичних, вклали особливо багато праці у створення мільйонної машини. Це бригади формувальників Володимира Костенка, токарів Ніни Васильєвої, ливарників Лариси Ткалич, обробників Олександра Шевєва, Миколи Брайка та багатьох інших передових колективів. Гордістю заводської молоді стала бригада комуністичної праці, очолювана Альбіною Кривцовою.

Нині в трудовому рапорті багатотисячної червонозорівської сім'ї дзвінко лунає молодий голос комсомолу.

М. МАЛЄТА,
секретар комітету комсомолу заводу «Червона зірка».

На ударних комсомольських

ЕКЗАМЕН

ня ковпаків. Комплексна бригада управління правого берега, керована Г. Віричем, успішно веде роботи на дамбі-хвилеламі.

Роботи чимало. І все ж до Дня будівельника вона буде успішно закінчена. Гідробудівники рапортуватимуть ХХІІ з'їзду КПРС про успішну здачу державній комісії Кременчуцької ГЕС — основної ступені Дніпровського каскаду.

О. ЧЕРНЕЦЬКИЙ,
спецкор «Молодого комунара».
м. Хрущов,
Новогеоргіївський район.

КВАДРАТИ ЯЦЕНКА

ДАЛЕКО за обрій рівниці рядами простираюлась кукурудза. Дивинсья на лан і не намілюється: здається, перед тобою лежить картина, написана рукою вправного художника. А по тому лану рухається «Беларусь». Чий це? Кому не спиться в таку ранню пору? Це — Анатолій Яценко. Турбується хлопець про посіви, старанно спускає міжряддя.

...Ніби ввора було це. Закінчив школу, став причіплювачем у колгоспі. Спочатку працював з Федором Ботнарєнком. Федір — кращий тракторист бригади. На нього й рівнявся Анатолій. Незабаром і сам передовиком став. А коли до комсомолу вступив, сили немов потроїлися.

Була така думка в юнака: стати справжнім механізатором. І став ним після закінчення Бобриньського училища механізації. Після курсів повернувся в рідну артіль, одержав новий «Беларусь» і ось уже три сезони водить його на полях колгоспу імені Куйбишева. І хоч досвід має немалий, проте завжди радиться з агрономом Федором Мільєвим та головним механіком Володимиром Власенком. А вже він зобов'язався в цьому році зібрати високий урожай королеви полів на площі 180 гектарів.

Пригадується, як сібу починав. Тоді одне не давало спокою: хоч би квадрати правильними були. А зійшли рослини — побачив: усе гаразд — рядки рівні, немов струни, з якого боку на них не глянь.

Є у Анатолія нові турботи: треба обробити квадрати, розпушити землю, щоб рослини краще йшли в ріст. І робити все це можна скоріше. Тоді й вирішив працювати на підвищених швидкостях. Тепер юнак щодня обробляє по 42—44 гектари посівів. Прикладом для всіх механізаторів став.

І. БАНТИШ.

с. Панчево
Новоміргородського району.

Здійснилася заповітна мрія! Віднині Сергій Поддубалов не просто пілот-спортсмен, а майстер спорту СРСР. Здобув Сергій це високе звання на першості України, яка нещодавно закінчилася в Кіровограді.

Фото Н. САВРАНЬКОГО.

НАКАЗ Міністра оборони СРСР № 158

9 липня 1961 р. м. Москва

Товариші льотчики і штурмани, інженери і техніки, повітряні стрільці і радисти, авіаційні механіки і мотористи, працівники Цивільного повітряного флоту і авіаційної промисловості, спортсмени Добровільного товариства сприяння армії, авіації і флоту!

Товариші солдати і матроси, сержанти і старшини! Товариші офіцери, генерали і адмірали!

Сьогодні радянський народ і його Збройні Сили святкують День Повітряного Флоту СРСР. Наша Батьківщина відзначає це свято в обстановці величезного політичного піднесення, викликаного знаменною подією в житті партії і народу — наступним ХХІІ з'їздом КПРС. Трудящі Радянського Союзу самовіддано борються за дострокове виконання плану третього року семирічки, за здійснення рішень січневого Пленуму Центрального Комітету партії про дальший розвиток сільського господарства.

На основі могутнього зростання соціалістичної економіки, науки і техніки наш народ, який прокладає під керівництвом Комуністичної партії шлях до світлого майбутнього всього людства — комунізму, добився нових успіхів у розвитку повітряного флоту, видатних досягнень в дослідженні космосу. Першим польотом радянського громадянина, льотчика-космонавта СРСР Гагаріна Ю. О. в космічний простір наша слава Батьківщина відкрила нову еру в історії землі.

Здійснюючи плани комуністичного будівництва, Радянський уряд послідовно проводить політику мирного співіснування держав з різними суспільними системами, наполегливо добивається ослаблення міжнародної напруженості, усунення небезпеки нової війни і встановлення міцного миру і дружби між народами. В той же час агресивні імперіалістичні сили, які виражають інтереси монополій, продовжують шалену гонку озброєнь і намагаються загострювати міжнародну обстановку.

В цих умовах завдання особового складу авіації, як і всіх воїнів Радянської Армії і Військово-Морського Флоту, полягає в тому, щоб ще наполегливіше вивчати воєнну техніку, вдосконалювати свою бойову майстерність, всемірно зміцнювати військову дисципліну, організованість і порядок у частинах, підвищувати пильність і бойову готовність.

Вітаю і поздоровляю вас з всенародним святом — Днем Повітряного Флоту СРСР.

Бажаю особовому складу авіації Збройних Сил, Цивільного повітряного флоту, робітникам, конструкторам, усім працівникам авіаційної промисловості, членам ДТСААФ зустріти історичний ХХІІ з'їзд КПРС дальшими успіхами в бойовій і політичній підготовці, в розвитку авіаційної науки і техніки, в дослідженні космосу, в завоюванні нових авіаційних рекордів.

На ознаменування Дня Повітряного Флоту СРСР наказую:

Сьогодні, 9 липня 1961 року, салютувати в столиці нашій Батьківщині — Москві і в столицях союзних республік двадцятьма артилерійськими залпами.

Хай живе великий радянський народ і його славний повітряний флот!

Хай живуть Радянські Збройні Сили, які пильно стоять на сторожі безпеки державних інтересів Радянського Союзу!

Слава Комуністичній партії Радянського Союзу — патрістичній і організаторів всіх наших перемог!

Міністр Оборони СРСР
Маршал Радянського Союзу
Р. МАЛИНОВСЬКИЙ.

Гідробудівники тримають

Тридцятиградусна спека. Навіть прохолодна свіжість Кременчуцького моря, обрій якого ледь видніється за небокраєм, не в силах її подолати. Море в ці дні напрочуд тихе, спокійне. Але вслухайтесь в шум його прибою, в ритм роботи гідробудівників, і ви не відчуєте спокою. Кременчуцька будова напередодні відповідального екзамену. Пройде ще місяць, і багатотисячний колектив гідробудівників звітуватиме перед суворим ревізором — державною комісією.

А поки що на будові головний ревізор — це час. Сьогодні його економлять і монтажники, і водії автомашин, і славнозвісний колектив Героя Соціалістичної Праці Михайла Карпова та комсомольсько-молодіжна бригада Ганни Вовк.

...Цілодобово, в напрямі гідростанції, через бетоновозну естакаду безперервним потоком рухаються автомашини, навантажені чорноземом, металевими конструкціями, будівельним матеріалом...

Ось тому, по коліна в воді, не знаючи втомі, працювали на обладнанні трубчатого дренажа земляної греблі дівчата з бригади Ганни Вовк. Роботу тут успішно закінчено. І молоді ентузіасти Раїса Шевченко, Марія Терешенко, Ганна Хмільова та інші разом зі своїм бригадиром приступили до виконання робіт на обладнанні шарового дренажа, які теж ведуться з випередженням графіка.

Тихими липневими ранками щосуботи на правому березі Дніпра лунають вибухи: зносяться залишки бетонних основ заводу нерудних матеріалів, тимчасових споруд... Територія планується, засипається чорноземом, вирівнюється. Через тиждень-другий тут будуть висаджені дерева. А пройде ще кілька років, — і Приморський парк разом зі своїм сусідом Дніпровським зашумлять вітами могутніх дубів, кленів, тополь.

Упорядковуються відно-

си острівної греблі, що примикає до гідростанції. Поряд з молодими деревами, посадженими тільки вчора, вкладається дерен, висаджуються квіти. По обидва боки камери шлюзу, де вже зеленіють різьблені листя, асфальтуються алеї.

Патріотичним прагненням переповнені в ці дні маляри — члени бригади молодого комуніста Івана Кобиляцького, сля сарі-монтажники Івана Сіденка, які монтують утеплен-

ДО НОВИХ УСПІХІВ РАДЯНСЬКОЇ ВИЩОЇ ШКОЛИ

7 липня у Москві закінчилася Всесоюзна нарада працівників вищої школи.

Учасники наради прийняли звернення до професорів, викладачів, аспірантів, студентів, робітників і службовців вищих навчальних закладів СРСР.

З великим піднесенням було прийнято лист Центрального Комітету партії Радянського Союзу і Раді Міністрів СРСР.

(ТАРС).

У Центральному Комітеті КПРС і Раді Міністрів СРСР

Центральний Комітет КПРС і Рада Міністрів СРСР визнали за необхідне нагородити орденами і медалями СРСР працівників вищої школи, які добились найбільших успіхів у підготовці спеціалістів.

Рада Міністрів союзних республік, відповідним міністерствам і відомствам доручено представити до нагородження працівників вищої школи, які найбільше відзначилися.

КОМСОМЛКА Ніна Шимшакова обхідним шляхом дістала власні характеристики, надруковані хтось де і хтось ким. Не забула вигадати і протокол неіснуючих комсомольських зборів з виступами двох активних комсомолок, які нібито за неї поручилися. Ці документи вона представила, як дійсні, справжні...

І раптом — грім серед ясного неба: підробку було виявлено, і скоро відбудеться засідання завком з розглядом персональної справи.

— Навіщо ти це зробила? — запитали Ніну в завкомі ЛКСМУ.

Мовчанка.

— Може, хто порадив тобі?

— Ніхто мені не радив, все зробила сама.

— Але машинка... Ти ж не вмієш друкувати?

Мовчанка.

— Ех, яка ж ти комсомолка?

Завком виніс справедливе рішення — виключити Н. Шимшакову з комсомолу...

В. ПОЛОНСЬКИЙ,
член комітету ЛКСМУ Кіровоградського заводу «Динамік».

Нешивець. Для цього потрібні документи. Вона дістала зразки їх. Але Н. Шимшакова не йде з цими зразками до начальника цеху, секретаря комсомольської організації, нікого не просить видати потрібні документи. Вона власноручно написала виробничу і комсомольську характеристики, сама вигадала витяг з протоколу зборів, яких не було. Так зробила Люба і порадила Ніні так само зробити.

Член завкому ЛКСМУ А. Єлисаветський, не замислюючись, підписав комсомольську характеристику. Витяг з протоколу комсомольських зборів Ніна підписала сама.

Дещо складніше завірлялась виробничу характеристику. Секретар парторганізації заводу т. Не-

ключити Н. Шимшакову з комсомолу. Навіщо, мовляв, нам такі? Бюро міському комсомолу не затвердило рішення комсомольської організації заводу. І правильно. Члени бюро зрозуміли, що у витяжку Ніни є значна доля провини і заводської комсомольської організації, і членів завкому ЛКСМУ, які занедбали виховну роботу, зокрема індивідуальну роботу з кожним комсомольцем.

Н. Шимшакова зрозуміла свою помилку, вдячна за виявлене їй людське довір'я. А от члени завкому ЛКСМУ, і зокрема Сергій Фурман, не все ще зрозуміли, не роблять висновків з цього дуже повчального уроку. Випадає з Н. Шимшаковою є живою ілюстрацією стану виховної роботи на заводі, недисциплінованості комсомольців. Але у С. Фурмана на все це існує своя точка зору.

— Виховна робота? — перепитує він. — Думаю, що непогано поставлена. Добре у нас організовано змагання, є художня самодіяльність.

— Все, про що ви говорите, — пробуємо заперечити Фурману, — більше відноситься до організації виробництва і відпочинку. Це, до деякої міри, впливає на виховання. А от індивідуальна виховна робота як?

— Ну, бачите, перешітуйтеся з кожним нам ніколи (?).

Висновок напрашується сам по собі: вчинок Н. Шимшакової є наслідком занедбані виховної роботи.

Хотілось би одного: щоб члени комітету усвідомили і свою провину у вчинку Н. Шимшакової, перебували роботу з молоддю, щоб подібні випадки не повторювались.

В. МАЛИНОВСЬКИЙ,
м. Кіровоград.

— Мамочко, мамочко! А ти мені хліба од зайця принесла?

— Сьогодні, синку, зайчик не ніс хліба, а тільки цукерки. Я й відняла у нього кілька штук. На, тримай.

І Рая, і Борис дуже люблять свого дворічного Сашка, інколи дуже не хочеться залишати його ввечері на піклування бабусі... Але товарниші чекають — і, незважаючи на втому, молоде подружжя йде до клубу, на збори або неділяк.

...Вздовж лісосмуги рухається потужний «ДТ-54», за ним п'ятикорпусний плуг. Поклавши мускулісті руки на важелі, пильно вдвляється вперед молодий водій.

АНАТОЛІЙ Глушцов жив в повному достатку. Батько його — офіцер Радянської Армії — нічого не жалів для сина. Були у юнака і хороший одяг, і гроші. Тільки б вчитися! Та навчання прийшлося не до душі Глушцову. В сімнадцятирічному віці залишив школу, потоваришував з такими ж тунеядцями, як і сам.

Працівники міліції розмовляли з Анатолієм, викликали його батьків. Але роз'яснення, умовляння ні до чого не приводили. Хлопець відмовчався, батьки обіцяли вплинути на нього. А тим часом Глушцов і його друзі вже бешкетували на вулицях, порушували громадський порядок і ще більше пристрастились до горілки.

І ось п'ять років тому в літньому театрі парку відпочинку заводу «Червона зірка» відбувся суд над групою зухвалих хуліганів. У вечірній час, добре випивши, ці гульоті напали на двох робітників, жорстоко побили їх і зникли. Серед підсудних знаходився і Анатолій Глушцов.

Чого тільки не робили батьки, щоб пом'якшити долю сина! Але суд покарав хулігана і прийняв окреме рішення щодо батьків.

Лише через кілька років повернувся Анатолій в місто. Спочатку почав було знову вештатися по вулицях, потім схаменується: «Піду працювати, буду вчитися».

Робітники інструментального цеху заводу «Червона зірка» радо зустріли хлопця, оточили увагою і піклуванням, допомогли швидко оволодіти спеціальністю. Але Глушцов не побажав жити разом з рідними.

— Ну що ж, одержуй кімнату в гуртожитку, живи поруч з товаришами, —

Голос дружини. Мабуть, їсти винесла. Так і є.

— Ти ж чого обідати не прийшов? — ласкаво журить Рая.

— Пробач, люба. Не було часу, — виправдовується чоловік. — Худобі корми заготовляв. Всі інші трактори на обробітку кукурудзи, а мені доводиться за день різні роботи виконувати.

Край дороги зупинився велосипед.

— Привіт подружжю! — вітається завідувач клубом Василь Сімченко. — Не забути?

— Звичайно, ні, — відповідає Рая. — Прийдемо без запізнення.

— Коли б усі комсомольці на відділенні були такі, як ви, — вголос мріє завідувач. — Гриміла б у нас тоді самодіяльність на весь район.

...Дивний цей Сімченко. Все боїться, що Рая і Борис — кращі учасники драматичного гуртка — покинуть самодіяльність. А хіба

(Закінчення на 3 стор.)

сказали Анатолію і... забули про нього.

Проте «дружки» не забули... Під їх впливом Глушцов почав робити прогули, спізнюватись на завод, займався приписками.

І от в лютому 1961 року разом з молодим робітником Кузевим Глушцов обікрив контору цеху і вчинив крадіжку речей у своїх товаришів по гуртожитку. Результат? Знову ув'язнення.

Ще один приклад.

Три роки тому чотирнадцятирічний Анатолій Барбаренка лажив вчитися, систематично сів тикати з хати, бешкетувати, а згодом перетворився в справжнього хулігана. Кілька разів працівники другого відділення міліції затримували юнака, викликали його матір.

— Ваш син на невірному шляху, займається крадіжками, — попереджали Єфросину Леонтіївну. — Вживіть до нього заходів.

Мати плакала, обіцяла і, звичайно... забувала. Довелось відправити юнака до дитячої трудової колонії. Повернувся в 1960 році, влаштувався на роботу. Зароблених грошей здавалося мало. Хотілося мати більше. Вихід підказали «друзі» — Володимир Симонов і працівник заводу «Сільгосдеталь» Юрій Хитренко.

— Грошей в багато, — сказали вони. — Потрібно тільки вміти їх взяти. Треба діяти.

І діяли. Організували злодійську зграю. Перша крадіжка пройшла вдало, друга теж... Тільки за один рік вони здійснили 28 крадіжок в магазинах, ларьках і квартирах. Але скільки вірвочка не в'ється — кінець приходить. Зграю злодіїв заарештовано.

Виникає питання: хто ж винен у тому, що юнаки розпочали свій життєвий шлях із злочинства з в'язницею? На мій погляд, громадськість. Дуже ще багато байдужних, які живуть за принципом: «Мене не чіпають — і добре».

Винні і батьки. Єфросина Леонтіївна і батько Анатолія Барбаренка знали, звичайно, що їх син пиячить, веде розбещене життя. Знали, бо Анатолій неодноразово приносить додому плоди своїх нічних «прогулянок»: лотерейні квитки, кілька фотоапаратів, відрізи на костюми і плаття, сім наручних годинників.

Єфросина Леонтіївна мовчки приймала речі, переховувала крадене, а потім продавала. І ніколи вона, мати кількох дітей, не сказала синові:

— Покинь своїх негідних друзів. Візьмись за розум.

Проблема виховання підростаючого покоління — найактуальніша сучасна проблема. І вирішувати її потрібно спільно батькам, школі, громадськості.

А. ЧЕРНОВ.

ВИХОВУВАТИ ВАЖЧЕ

Справді, чому Ніна це зробила — пішла хибним шляхом, зробила, по суті, злочин? Чому вона не відповіла на це «чому» членів комітету?

Ніна — звичайна дівчина. Їй всього двадцять. Життя у неї склалося так, як у десятків тисяч її ровесників. Вона читала ті ж самі книги, які читали ми з вами, дивилась одні й ті ж кінофільми. І, звичайно, мріяла. Мріяла про все хороше, а часом про щось таке особливе, надзвичайне...

Та в житті це надзвичайне обходило її чомусь стороною. Такі ж, як і вона, покінчили десятирічки, пішли на завод, працюють добре, задоволені своєю долею, до чогось прагнуть, мету перед собою бачать. А вона, Ніна? Ну що з того, що працює на заводі «Динамік» у комсомольсько-молодіжній бригаді?

Бригада боролась за звання колективу комуністичної праці. Тоді часто говорили, що в них все ще «негаряд з процентом». Тепер з «процентом добре». Збільшувється зарплата. Це добре.

Але все, що робить юнаки дівчина, повинно приносити йому, насамперед, моральне задоволення, радість. У Ніни цього немає.

Життя якесь таке далеке від мрії. Переконана Ніна, що не так повинно бути, віряться, що десь поруч люди живуть по-іншому, змістовно, цікаво, відчувають, що вони дуже потрібні на своїй роботі.

А тут навіть ніколи людськи поговорити з ким-небудь, порадитись, розвіяти сумніви. Найближчі подруги? Лариса Касьян і Рая Давидкіна, з якими Ніна ще в школі дістала спеціальність пресувальниці, такі ж недосвідчені в житті, як і Ніна.

Іншим членам бригади ні з того, ні з сього не висловили своїх сумнівів, не вилещи душу, не розкажеш про те, що думаєш про це, що думаєш передумано... Та про це якось і мова ніколи не заходила в бригаді, цеху, на заводі.

Закінчувалась зміна. За заводськими ворітьми дівчата розходились, і кожна залишалась сама з собою. Живти, як знаєш!... Ні друзями твоїми, ні захопленнями ніхто не цікавиться.

...З кожним днем Ніна все більш втрачала віру в можливість справді змістовного життя на заводі, такого життя, яке б її задовольняло морально. Ніна розчаровувалась. І не одна вона. Адже пішла з заводу її подруга Рая Давидкіна. Вирішила податися в пошуках іншого життя і Люба Нешивець.

«А Люба, мабуть, вірно робить... — думала Ніна. — Що з того, що з спеціальністю, можливо, й не працюватиме. Іншою оволодіє. Житиме зате по-справжньому...»

І Ніна вирішила покинути завод, їхати з Любою

стеренко був на зборах, коли саме лаяла Н. Шимшакову за нетактовність, грубе відношення до товаришів і старших робітників. Тому він відмовився відразу підписати характеристику. І пообіцяв підписати її пізніше, якщо секретар комсомольської організації цеху скаже йому, що Ніна змінилась на краще.

Але дівчина не стала чекати і власноручно підробила підпис. Так Ніна пішла на злочин.

І лише згодом, якось ненароком, про це довідався секретар комсомольської організації заводу Сергій Фурман. Виникла персональна справа комсомолки Н. Шимшакової. Скликали засідання комітету. Комсомольські вожаки були обурені вчинком Ніни. Гнівно говорили про негідну поведінку комсомолки Шимшакової члени комітету Сергій Фурман, Бела Хмельницька, Володимир Губа, Володимир Грановський... Щоправда, їх більше чомусь цікавила технічна сторона справи — на якій машинці друкувала, хто друкував і т. д.

— Коли я це робила, — розповідає Ніна, — не думала, що це так важливо. У Люби Нешивець все гладко зійшло...

Довго не роздумуючи, детально не розібравшись, чому ж Ніна пішла хибним шляхом, члени комітету винесли рішення: вистримне прагнення роботи людям добро.

Тоді, на гулянні, один з

гостей, жалібно зітхнувши, мовив:

— Було два хороших комсомольці, і от тобі маєш... І, перехопивши незрозумілі погляди присутніх, пояснив:

— Сім'я. Не буде коли займатися громадськими справами.

І тоді встав з-за столу ти, Борисе. Кинув оком на комсомольський значок, що червонів на лацкані піджака, тихо запитав:

— А хто ж мене розлучить з тим, що серцю найдорожче? Комсомол нас в люди вивів, знання дав, в руки професію вклав, а я щоб забув про нього? Ні, вибачте. І сім'я в цій справі — не завада. Ми з Раєю порозуміємось, я певен.

Сім'я — не завада. Он біжить вам назустріч маленький, червоношкий колобочок — підстрибує на грудках, радісно сміється, ще здалека тягне ручки.

І хоч смугляве обличчя, припало підлом, а густі брови посивіли від нього, легко впізнати Бориса Уманського. Співає тракторист. Слів не розібрати. Тільки мелодія — ясна, тепла, радісна. Це пісня щастя, про те, як рано осиротівши, Борис не залишився один.

Виховували його мати, школа, старший брат. А коли підріс і вступив в лави членів ВЛКСМ — комсомольська організація. Вона й рекомендувала його років п'ять тому на навчання в училище механізації сільського господарства. І ніколи Борис не забуває про те, що він комсомолець. Будь-яке доручення виконує з душею. Ось уже чотири роки він агітатор в тракторній бригаді радгоспу «3-й вирішальний».

Летить пісня по степу. Пісня без слів, але зрозуміла всім.

— Агов, Борисе! Зачекай!

Щ А С Т Я

ЗДАЄТЬСЯ, це було тільки вчора... Свяtkово прибранний клуб. Від входу у приміщення до сцени простелені килимові доріжки. На вишиваних українських рушниках — великі каравай. Та поки що клуб пустий. Всі на подвір'ї. Тут до сонячного блиску начищеної мідної труби духового оркестру щедро розливають по селу хвилюючу серце музику. Веселі розмови, збуджене чекання...

Аж ось вдальні полинула мелодія пісні. Вона росте, шириться. Весільний поїзд підкочує до клубу. Баскі копі ледве стримують біг. З брички сходять молоді. За народним звичаєм батьки зустрічають своїх дітей, що об'єднали люблячі серця, хлібом-сіллю.

Гарячі вітання, поздоровлення друзів і знайомих, дівиний сміх і пісні, музика і жарти — все змішалось, розплекалося стрімкою хвилею великого, невимовного

ОСЕЛИЛОСЯ В СІМ'Ї

щастя, безмежної радості. Багато хороших слів і порад почули в той незабутній день Рая Долгерт і Борис Уманський. Але найбільше запам'яталось віршоване побажання:

— Хай навік щасливі будуть тракторист і ланковий!

Здається, це було тільки вчора — Борис і Рая настільки щасливі, що і часу не помічають. Вже три роки минуло з дня цього комсомольського весілля. Для деякого такого строку цілком вистачило для того, щоб розлучитись, а для вас це тільки початок спільного життя — життя ясного, як кришталю, радісного, як усмінене личко дитини, красивого, як ранкова зоря. І промайне ще багато-багато тисяч днів, але завжди для вас буде звучати незабутня мелодія весільного вальсу, і ви через усі негоди збережете вірність один одному, чистоту любові, відданості і

нестримне прагнення роботи людям добро.

Тоді, на гулянні, один з

гостей, жалібно зітхнувши, мовив:

— Було два хороших комсомольці, і от тобі маєш... І, перехопивши незрозумілі погляди присутніх, пояснив:

— Сім'я. Не буде коли займатися громадськими справами.

І тоді встав з-за столу ти, Борисе. Кинув оком на комсомольський значок, що червонів на лацкані піджака, тихо запитав:

— А хто ж мене розлучить з тим, що серцю найдорожче? Комсомол нас в люди вивів, знання дав, в руки професію вклав, а я щоб забув про нього? Ні, вибачте. І сім'я в цій справі — не завада. Ми з Раєю порозуміємось, я певен.

Медаль, присвячена Всесвітньому форуму молоді
Ленінград. На заводі «Монетний двір» почато виготовлення пам'ятних настольних медальє, присвячених наступному Всесвітньому форуму молоді в Москві.
На лицьовому боці зображена група молоді. В руках у неї палаючий факел. Внизу викарбовано: «Москва, 1961». Зворотну сторону медалі облямовує пальмова гілка. В центрі напис: «Всесвітній форум молоді».
На знімку: лицьова і зворотна сторона медалі.
Фото А. МИХАЙЛОВА.
(Фотохроніка ТАРС).

дозжують відігравати все-світні фестивалі молоді і студентів. Ці масові яскраві свята юності в мініатюрі вміщують в себе десятки країн з їх культурою, мистецтвом, з особливим характером і особливостями їх молоді.

Але життя підказує все нові й нові форми співробітництва молоді. І радянські молодіжні організації виступили ініціатором прекрасної ідеї про проведення в Москві влітку цього року Всесвітнього форуму молоді. Що ж відрізняє його від усіх до цього часу відомих міжнародних зустрічей юнацтва?

Ідея проведення Всесвітнього форуму справді є абсолютною безпрецедентною в історії міжнародного молодіжного руху. Вперше на міжнародну представницьку зустріч зберуться керівники величезних молодіжних організацій ледь не з усіх країн світу.

Це не конференція, яка проводиться в якихось певних рамках і вона не носить ніякого одностороннього забарвлення. Московська зустріч відкрита для учасників, що дотримуються найрізноманітніших, навіть протилежних поглядів. На пленарних засіданнях, працюючи за вибором в спеціальних комісіях, близько семисот делегатів і спостерігачів обміркують багато животрепетних питань, що стоять перед юним поколінням землі: розроблення, колоніалізм, прогрес, співробітництво молоді.

ГОЛОВНИЙ і цілком можливий наслідок московської зустрічі молодіжних лідерів — зближення точок зору, з'ясування спільності у поглядах, з тим, щоб разом послужити і розрядити напруженості, і розв'язання багатьох різноманітних проблем, щоб забезпечити спокійне і щасливе майбутнє.

Мета ця у вищій мірі благородна. Ставить її саме життя.

А. КРИВОЛАПОВ.

ЗАЯВКА НА ЗРІЛІСТЬ

ЗА ОСТАННІ роки на сторінках республіканських газет і журналів все частіше почали з'являтися ліричні вірші Леоніда Тендіюка. Перші вірші... Невідоме прізвище. Та все ж наш вимогливий читач віддає належну увагу молодому поету.

І ось кілька місяців тому Леонід дебютував перед любителями поезії своєю першою книжкою «Поле мов, полечко», надрукованою видавництвом «Молодь». У ній вміщено кращий доробок поета, в якому оспівано красу степу.

Леонід Тендіюк — наш земляк. Народився він у селі Володимирівці Кіровоградського району. Закінчив факультет журналістики Київського державного університету імені Т. Г. Шевченка. Зараз працює в республіканській газеті «Молодь України».

Подорожуючи по Україні як журналіст і поет, молодий літератор зустрічається з колосниками та робітниками, глибоко вникає в їх життя. То ж не дарма він бачить поезію перш за все в житті, і тільки воно пробуджує поетичні сили в його таланті. Тендіюк дивиться на життя очима трудівника, і разом з цим, прагне, щоб його розпочата пісня «пролилась золотим дощем на почуття людей, на їхні душі».

Хвилює своєю своєрідністю і поема «Гармошка», в якій виведено образ борця за краще майбутнє.

Степ і море... Щось величне і спільне є у цих простих словах. Подорожуючи в приморських областях, Леонід з любов'ю співає про «таке незрозуміле і вічно ревуче море», про його господарів-рибалок.

Є в збірці поезії і на теми миру, кохання, краси природи.

«Поле мов, полечко» легко читається, хвилює. В сьогоднішньому номері пропонуємо вам, друзі, нові поезії нашого поета-земляка.

ЮНІСТЬ

ДЕКІЛЬКА років тому відомий американський публіцист Гаррисон Солдбері випустив книгу, яку назвав «Приголомшене покоління». Дуже швидко книга побачила світ в Англії і в Японії, у Франції і в Швеції.

Интерес до виступу Солдбері був зовсім не випадковим. Надто багато загальних проблем для західної молоді вдалося порушити американському журналістові. Дитинство без виховання, юність без керівництва, життя без справжньої героїки і натхнення — ось що вимушено чи невимушено сказав Солдбері про долю молодого покоління в США і країн, що наслідують «американський спосіб життя».

Капіталістичний світ занепокоївся про свою молоді. Про неї заговорили в конгресі США і на сторінках найбільш масової бульварної газети Англії «Дейлі міррор». Про молоді стали писати політичні діячі і соціологи, професори і бізнесмени. Вони стали побоюватися за розвиток умів юних, чи більше боялися майбутнього.

ВАЖКО розрізнити, де знаходиться стартова межа, відштовхнувшись від якої західна преса почала буквально марафонську естафету, присвячену юному поколінню. Напевне, поштовхом до цього все ж послужила не якась певна подія, а ціла серія подій, здебільшого названих «пом'якшенням міжнародної напруженості».

Справді. Розширення можливостей для знайомства з їх ровесниками, що проживають в соціалістич-

них країнах, зробило великий вплив на умі тисяч і тисяч молодих людей в капіталістичних країнах.

Досвід країни, що стала

ОБДУМУЄ ЖИТТЯ

піонером у великому соціалістичному будівництві і піонером у освоєнні незвіданого зоряного світу, захоплює умі і серця. Виникають тисячі питань: що ж підготувало блискучий зліт «Востока», з якого ж славу в чому чудо Юрія Гагаріна, який першим з людей глянув на Землю з космосу?

СТРИМКИЙ, буквально космічний в наші дні біг часу настійно вимагає, щоб через океани нерозуміння і відчуженості, які ще розділяють планету, лягли мости дружби. Життя вимагає і вчить. І той, хто розуміє висунуті ним вимоги, йде в ногу з часом. Це загальне правило повністю стосується і молодіжного руху.

Ще зовсім недавно, кілька років тому, Національна спілка студентів Франції, наприклад, суворо дотримувалася «аполітичності». Тоді колишні керівники цієї спілки заявляли, що політика — не їх справа, що їх організація чисто професійного порядку і покликана захищати особливі студентські інтереси. Порівняно недавно автору цих рядків довелося розмовляти в Парижі з одним із лідерів НСС Франції Валлоном, відповідальним за міжнародні зв'язки спілки. Я запитав

його тоді: чи змінила своє ставлення до «аполітичності» його організація.

Валлон відповів жартом: «Запитайте про це краще уряд».

Ось уже довгий час НСС Франції рішуче бореться за припинення «брудної війни» в Алжирі. Вона організовує

маніфестації, збори, збір петицій, протестуючи проти колоніальної політики французьких властей.

ЯКЩО життя настійно нагадує юності «обдумувати життя», то це стосується не лише, так би мовити, внутрішнього плану. Адже, напевне, нема таких проблем національних, що не були б у тій чи іншій мірі проблемами інтернаціональними.

Питання миру і війни, ліквідація колоніалізму і проблема роззброєння, людський прогрес і потреби освіти — це не може не хвилювати молоді і це дійсно її хвилює. Юне покоління світу не повинно бути ні «приголомшеним», ні «загубленим», ні «розчарованим». Воно повинно бути юним і боротися за свою юність, проявляючи справжню зрілість. Молоді повинно краще знати один одного і співробітничати.

ВЕЛИКУ роль у справі зближення молоді різних країн відіграли і про-

ЩАСТЯ оселилося в сім'ї

(Закінчення).

можна залишити те, що любив? Адаже саме Рая була ініціатором організації колективу. Пам'ятаєш, Раю, як це було?

— Тільки подумай, — скаржилась ти чоловікові, — село велике, клуб хороший, а в неділю відпочити нема де. І це ніби обходить комсомольську організацію.

За твоєю пропозицією зібрали збори, обговорили питання про самодіяльність. Виступила і ти. Запропонувала взяти в роботу драму «Глинтай або ж павук». Пам'ятаєш?..

Пішла Рая (вона працює обліковцем, а раніше і театральницею була, і ланку кілька років очолювала). Знову включив мотор Борис. Сьогодні ще багато треба зробити. Вже біля 700 гектарів умовної оранки виробив він своїм «ДТ-54», зекономивши при цьому понад 150 кілограмів пального. За сумлінну працю, свідоме виконання громадських доручень дирекція та партійна організація радгоспу неодноразово нагороджували Бориса Уманського цінними подарунками. Має він кілька похвальних грамот.

Після роботи Борис заходить в контору за дружиною. Удвох йдуть невеликим парком, у насадженнях якого і вони брали участь.

Ось і знайомий будинок.

— Мамко, татко, а ви мені подарунків від зайця принесли?

Чиста, привітна, скромно обставлена кімната. На столі — патефон — подарунок товаришів в день комсомольського весілля. Беруть вони його, як найдорожчу і пам'ятну річ.

За розмовою непомітно плине час. Про все переговорено. Уже й сімейний альбом і бібліотеку переглянуто, а з цієї затішної кімнати не хочеться виходити.

— Думала, одружу сына, — говорить Феня Мировічна, — буде хоч вечорами вдома. Та де там!

І не скарга звучить в устах матері, а горда радість за дітей, велика материнська гордість за те добро, яке вони творять людям, щастя за їх неспокійні серця.

П. БІЛЯКОВ,

наш позаштатний кореспондент.

Новгородківський район.

БАРВИ ЛІТА

Добре виспавшись, вітер
Позіхнув і в полі бурім
Натягнув рядочки жита,
Ніби струни на бандурі.
Та й заграв своїй
веснянці.

Розстеливши зелен килим.
Трактористи йшли уранці
І ту пісню підхопили.

У брилі солом'яному літо
Ходить там, де клеверу
моря,
І, пучок зібравши
медоцвіту,

Сонечку лукаво козиря.
Посвіти, мовляв,
годину-другу:

Бач, який невиданий
врожай, —
Пасіка видзвонює над
лугом,

І загілку не скінчив
комбайн.
Але в сонця супокійна
вдача.

І воно, захмарившись
чогось,
На людей розсердилось /
неначе,

Ген за лісосмугою
вляглося.
І тоді, потолочивши
трави,

Залишивши слід від
підшовів,
Вечір-парубічко кучерявий
У село на гулянку
пришов.

Ніби комбайнер той
смаглочолий,
Зазирнув до дівчини
в вікно...

А над полем зорі —
срібні бджоли,
Хоч воно заснуло вже
давню.

Немає де сісти у клубі,
Стоїть навіть сам голова.

...Ромео — коваль
русочубий,
Джульеттою — ланкова.
Часу стародавнього чварн,
Зневір'я і змова-змія!
А голос звучить, ніби
чари:

— Навіки, навіки твої!..
Цілуєш... Журби
розставання,
Мов казка — без
краю-кінця.

Дівчата в яснім
хвилюванні,
І в хлопців ніжніють
серця.

І плаче старенька
свинарка
Од сцени у першій ряду,
І зал, аплодуючи палко,
Джульетту віта молодю.

Та ось опустилась
завіса —
І п'єсі класичній кінець.
Зоря фіалкова над лісом
Згубила свій пишний
вінець.

Приглушені кроки, і вітер,
І степу п'янка теція.
А в серці ромашкою
квітне:

— Навіки, навіки твої...
Дівчата ідуть смаглолиці,
В заплавах шумлять
комиші,

І падають зорі в криничі,
Як радісні сльози душ.
Гармошки дзвінки
перебори,

Та гай свої тіні простер.
Долонями віт осокори
Вихляюють срібло озер.
Світлішає темрява сіра,
Прощальної, друже,
заграй,

Бо вранці героям
Шекспіра
Збирати колгоспний
урожай.

Леонід ТЕНДІЮК.

Їдуть молоді вчителі

ЗОВСІМ недавно ці юнаки і дівчата були студентами, а сьогодні вони вже одержали призначення на роботу.

Ряди нашої інтелігенції на цілині, в селах областей республіки зповняються вихованцями Кіровоградського педагогічного інституту. Лише фізико-математичний факультет усього закладу в цьому році закінчили 70 чоловік.

На знімку: випускники фізико-математичного факультету (зліва направо) — Віктор ДУБОВИЙ, Людмила ТРОСТИНСЬКА, Олександр ЯНІШЕВСЬКИЙ, Таїса ВІШНІВСЬКА, Валентина ВОЛОДИНА.

Фото В. ШГЕПІБЕРГА.

До Всесвітнього форуму молоді

Твоя думка, читачу?

25 липня ц. р. в Москві почнеться небачений досі диспут — відкриється Всесвітній форум молоді. Протягом десяти днів представники юні багатьох країн будуть обговорювати проблеми, які хвилюють наших сучасників.

Дівчата і юнаки будуть вирішувати, по якому шляху йти до кращого майбутнього, разом з ким боротися за свої ідеали. На обговорення форуму буде представлено понад 60 доповідей і повідомлень. Цікаво, що з ними виступлять делегати сорока країн.

Але не тільки той, хто приїде в Москву, візьме участь у форумі. Кожен зможе висловити свої думки і погляди, поділитися роздумами, відповівши на запитання, які ми друкуємо нижче.

1. Які, на Вашу думку, найбільш важливі проблеми століття вимагають об'єднання зусиль молоді світу, її співробітництва?

2. Що, по-Вашому, повинно бути зроблено для зміцнення миру на землі?

3. Як Ви ставитесь до ідеї розширення контактів між молодими людьми різних країн?

4. Що, по-Вашому, більше властиво Вашим ровесникам? Цілеспрямованість, почуття обов'язку, відсутність мети, захопленість, скептицизм та ін.

5. Чи є у Вас особисто мета в житті?

6. В чому полягає ця мета і як Ви збираєтесь її досягнути?

7. Чи впевнені Ви, що доб'єтесь своєї мети?

8. Ваша освіта? Скільки Вам років? Рід Ваших занять? Стать? Де Ви проживаєте — в якому місті чи селі?

Чекаємо Ваших листів на адресу: м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36, редакція газети «Молодий комунар».

ПІД КРИЛАМИ— ЗЕМЛЯ КІРОВОГРАДСЬКА

— Сьогодні справжній льотний день, — раділи пілоти-спортсмени, позираючи на небо. І справді, в голубому небі — жодної хмаринки. Здавалося, сама погода сприяла якнайкращому проведенню Десятих республіканських змагань з літакового спорту.

В промінні ранкового сонця майорить прапор, рівними рядами вишикувалися спортсмени. Їх тепло вітає начальник авіаційної підготовки республіканського комітету ДТСААФ Григорій Олександрович Білик. Під звуки горна до спортсменів підходять піонери з квітами.

— Ми раді вітати вас на нашій Кіровоградщині, — схвильовано говорить голова ради дружини імені Гагаріна Оля Синиця, — бажаємо вам успіхів...

Прапор змагань піднято! В повітря злітає ракета, а через кілька хвилин — красені-літаки. Починається виконання комплексу вправ: фігур вишого пілотажу в заданий час, політ по колу і т.д.

Ось виходить на старт машина майстра спорту Г. Барбаренка. Різкий змах прапорця і літак, пробігши по зеленому килимі аеродрому, відривається від землі. Затаївши подих, глядачі слідкують за машинною кіровоградського спортсмена, який виконує «петлю Нестерова»...

Особливо напруженою була друга половина змагань. Кожен спортсмен повинен був пролетіти по наміченому маршруту, розпізнати на поворотах знаки, в певний час пролетіти над аеродромом і приземлитися в призначеному місці.

Виключна сила реакції, бездоганна техніка водіння

літака і воля до перемоги стали запорукою успіхів спортсменів. Цих якостей якраз і не були позбавлені кіровоградські пілоти Георгій Барбаренко, Степан Самусенко та Володимир Утьонков. Вони завоювали третє місце. Перше місце вибороли кияни, друге — спортсмени Запоріжжя. Абсолютним чемпіоном з літакового спорту став представник Києва Анатолій Шестаков.

На закритті змагань з короткою промовою виступив керівник змагань, начальник Кіровоградського аероклубу Степан Олексійович Іванченко. Він поздоровив пілотів-спортсменів з успішним закінченням першості і побажав їм успіхів у дерзаних на блакитних дорогах.

М. ГАЛИЧЕНКО.

КОМАНДА спортсменів які захищали спортивну честь Кіровоградщини на республіканських змаганнях: Степан САМУСЕНКО, Георгій БАРБАРЕНКО, Володимир УТЬОНКОВ аналізують свої виступи разом з тренером М. П. ВИЧЕСЕНКОМ (злімок влізлу).

Цікавою була зустріч спортсменки Сталінського аероклубу Ніни Півкової з піонерами. (Знімок справа).

Фото Н. САВРАНЬКОГО

ШЛЯХ ДО РЕКОРДІВ—

— Таємниця моїх успіхів проста, — сказав олімпійський чемпіон. — Мені вдалося значно підвищити швидкість витривалість — головну якість стайера. Я перемігав суперників тому, що міг вести змагання в більш високому темпі, ніж вони. Все це було підсумком багаторічних тренувань по «рецепту»

розрахований приблизно на 28 хвилин 40 секунд. Це, на нашу думку, повинно було забезпечити перемогу на змаганнях. Але із-за великої конкуренції мені довелося порушити графік, і я ледве не «дістав» рекорд Куца.

Тоді я зрозумів, що можу сміливо змагатися з рекордними секундами. Через декілька тижнів я зробив таку спробу в Краснодарі, а потім у Києві, де і домігся успіху.

ЗАПИТАННЯ: Чи думаєте ви поліпшити другий рекорд Куца — в бігові на 5000 метрів?

ВІДПОВІДЬ: Це буде моєю головною метою цього року.

ЗАПИТАННЯ: Чи збираєтеся Ви взяти участь у чемпіонаті Європи 1962 року і на XVIII олімпійських іграх?

ВІДПОВІДЬ: Звичайно, мені хотілося б бути серед учасників цих змагань. Але все буде за-

27.000 КІЛОМЕТРІВ!

Петро Болотніков — один з героїв минулого олімпійського року. Спеціалісти до цього часу продовжують обговорювати його незвичайні успіхи, які багатьом здаються загадковими. Адже цьому 29-річному московському стайєру, який вперше у 1960 році перейшов рубіж 29 хвилин у бігові на 10 кілометрів, вдалося виграти не тільки золоту олімпійську медаль, а й встановити новий світовий рекорд. Рекордний час Болотнікова на 10-кілометровій дистанції — 28 хвилин 18,8 секунд (на 11,6 секунди краще, ніж у Куца) не може не хвилювати людську уяву.

Як ви самі поясните незвичайний «стрибок» у своїх результатах? — Це було перше запитання, з яким кореспондент ТАРС Ю. Хромов звернувся до рекордсмена.

Куца, основу яких складає біг з прискореннями. Декілька днів на тиждень я обов'язково присвячую цьому. Приблизно це виглядає так: 5—7 кілометрів я розділяю на відрізки по 400—600 метрів, які проходжу з максимальною швидкістю. Між ривками роблю паузи — пробігаю 20—30 метрів у сповільненому темпі.

Крім цього, я бігаю кроси і займаюся іншими видами спорту. Можу сказати, що в минулому році на тренуваннях я пробіг біля 4-х тисяч кілометрів, а за всі роки займаю легкою атлетикою — більше 27 тисяч кілометрів.

ЗАПИТАННЯ: Чи думали ви встановити світовий рекорд у Римі?

ВІДПОВІДЬ: Ні. Графік, який був складений мною і моїм тренером Г. І. Никифоровим, був

лежати від того, в якій формі я буду знаходитися в цей час. Гадаю, що для перемоги в Токіо потрібно буде пробігти 10.000 метрів приблизно за 28 хвилин 20 секунд.

ЗАПИТАННЯ: Хто зараз ваш найсерйозніший суперник?

ВІДПОВІДЬ: Іх декілька — Ганс Гродшкі, Фрідріх Янке (обидва з ГДР), Казимір Зімини (Польща) і наш Олександр Артинюк.

ЗАПИТАННЯ: Що Ви хочете сказати молодим спортсменам?

ВІДПОВІДЬ: Бути сміливими, не боятися титулів і перемагати фаворитів.

ЗАПИТАННЯ: Якого значення Ви надаєте режиму і раціону в харчуванні?

ВІДПОВІДЬ: Головне у режимі — сон. В період інтенсивних тренувань він повинен продовжуватися не менше 12 годин на добу. У харчуванні я не дотримуюся певних правил.

Муляру Миколі Копитьку і монтеру Володимиру Сливка подобається льотний спорт. Ось уже декілька років юнаки пізнають романтику голубих трас.

На знімку: інструктор Кіровоградського аероклубу Георгій БАРБАРЕНКО дає останні вказівки перед вильотом пілотам-спортсменам Володимиру СЛИВЦІ та Миколі КОПИТЬКУ.

Фото В. КОВПАКА.

Новий велосипед «СУПУТНИК»

Дослідну партію легкорожних велосипедів «Супутник» виготовлено на Харківському велосипедному заводі. Нова машина успішно пройшла випробування.

Від велосипедів «В-33», які випускаються тепер серійно, «Супутник» відрізняється досконалішою конструкцією задньої втулки, перемикачем швидкостей. Він дуже легкий у ході. Велосипедники подбали також про його зовнішній вигляд. «Супутник» незабаром прийде на зміну велосипедові «В-33».

3:0

В черговій грі на першість Радянського Союзу з футболу серед команд майстрів класу «Б» кіровоградська «Зірка» зустрічалась з «Нафтовиком» Дрогобича.

Змагання розпочалося без розвідки: суперники добре знали один одного. Атакують господарі поля. За перші хвилини гри вони створюють кілька гострих моментів біля воріт команди гостей, але безрезультатно. Лише на 15-й хвилині першого тайму удар Б. Петрова досяг мети.

На 28 і 33 хвилини В. Філін збільшив рахунок до 3:0.

Другий тайм, незважаючи на цілий ряд гострих моментів і біля воріт «Нафтовика», і «Зірки», закінчився з нічийним результатом.

Редактор П. МАРЧЕНКО.

Кінотеатр імені Держинського. Для дітей — «НІЧ ПЕРЕД РІЗДВОМ». Початок о 9 год. 30 хв. і 10 год. 40 хв. ранку та 12 год. дня. «ЖИТТЯ ПОЧИНАЄТЬСЯ». Початок о 1 год. 30 хв., 3 год. 30 хв., 5 год. 30 хв. дня, 7 год. 30 хв. і 9 год. 30 хв. вечора.

Кінотеатр «Мир». Для дітей — «ІВАН БРОВКІН НА ЦИЛІНІ». Початок о 10 і 12 год. дня. «СОБОР ПАРИЗЬКОЇ БОГОМАТЕРІ». Початок о 1 год. 40 хв., 3 год. 10 хв., 4 год. 40 хв. дня, 6 год. 10 хв., 8 год. 10 хв. та 10 год. вечора.

Кінотеатр «Хроніка». Документальний фільм «НАШ МИКІТА СЕРГІЙОВИЧ». Демонструється без перерви в 10 год. ранку до 8 год. 30 хв. вечора. Художній фільм «КОЛО». Початок о 9 і 10 год. 30 хв. вечора.

м. КІРОВОГРАД, вул. ЛУНАЧАРСЬКОГО, 36. Телефони: редактора — 56-12, відповідального секретаря — 50-14, відділів — 50-24.

Газета виходить у середу, п'ятницю і неділю.

«Молодой коммунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Кіровоградська обласна друкарня ім. Г. М. Димитрова Облвидав, м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.

БК 00675.

Зам. № 4817. Т. 26.500.

РОВЕСНИКИ

Вони вчилися в одній школі. Їх дружба почалася ще з першого класу. Одного з них звали Вітя, другого — Саша.

Мріяли хлопчики про далекі мандрівки, польоти у казкові країни. А іноді збиралися разом і починали майструвати моделі літаків.

— Теж, інженери знайшлися, — сміялися однокласники, — ходімо краще м'яча бити...

В 1949 році прийшли друзі в Кіровоградський Палац піонерів попросили, щоб їх прийняли до гуртка юних авіамоделістів.

— Ось і наші моделі...

Інструктор уважно оглянув роботу хлопчиків і задоволено посміхнувся:

— Молодці!

З того часу Саша Крючков і Вітя Гуля стали повноправними членами сім'ї авіамоделістів. Немало невдач довелося зустріти друзям, але вони минули. Олександр і Віктор об'явно закінчили школу, відслужили в рядах Радянської Армії.

Захоплення авіамоделізмом не залишило юнаків.

...Одного вечора до Віктора постукали у двері.

— Це ти, Сашко? Заходь, заходь, — радісно запросив Віктор свого товариша.

Ровесники схилилися над кресленнями нової моделі. Довго робили розрахунки, сперечалися. А вранці інструктор Кіровоградського аероклубу Г. А. Масловський схвалив схему моделі.

І знову почалися безсонні ночі. Адже як хотілося на майбутніх республіканських змаганнях домогтися хороших результатів. А часу було обмаль. Техніку-конструктору заводу «Червона зірка» Віктору Гулі потрібно було побувати і у юних авіамоделістів, і у вечірньому інституті. І спортсмен-першорозрядник скрізь встигав.

Змагання не сходили з думки. Разом з Олександром знову і знову поверталися до будови моделі, удосконалювали її.

Настав довгожданий день. На новому кордодромі застрекотіли моторчики мініатюрних літаків. Все нові і нові моделі, пофарбовані у різні кольори, піднімалися в повітря.

Ось на кордодром виходить екіпаж кіровоградців: пілот Олександр Крючков і конструктор-механік Віктор Гуля.

Старт... Модель злітає. Так, це був щасливий старт. Він вивів любителів малої авіації на перше місце серед десятків спортсменів України.

Олександр і Віктор, крім основної роботи на заводі, виконують громадські доручення. Перший — громадський інструктор і капітан збірної команди авіамоделістів-швидкісників, другий — весь свій вільний час віддає навчання юних, майбутніх авіаконструкторів.

М. МАРТИНЮК.

На знімку: Олександр Крючков і Віктор Гуля.

